

ת"פ 58352/07/19 - מדינת ישראל נגד דוד האיגמני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58352-07-19 מדינת ישראל נ' האיגמני
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד האיגמני

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - המתמחה דולב זמן

ב"כ הנאשם - עו"ד שירה קידר

הנאשם

הכרעת דין

תמצית כתב אישום והמענה

1. כתב האישום המתוקן (להלן: "**כתב האישום**") מייחס לנאשם ביצועה של עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי עובדותיו, בין הנאשם למתלונן היה סכסוך כספי אזרחי בקשר למכירת מגפי מגן לאופנוע שטיבו אינו ידוע במדויק למאשימה. על פי הנטען, ביום 10.4.2018 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, על רקע הסכסוך, איים הנאשם באמצעות הטלפון הנייד בו החזיק על המתלונן ואמר לו שהוא יודע היכן מתגורר המתלונן וכי "**אתה לא יודע על מי נפלת ועם מי התעסקת אני אניע אליך ואזיין אותך בתחת**"... "**אין בעיה לך למשטרה ואני כבר אטפל בך אל תדאג**". נטען כי בדבריו אלה איים הנאשם על המתלונן בפגיעה בגופו על מנת להפחידו או להקניטו.

2. במענהו לכתב האישום כפר הנאשם בעובדותיו. נטען כנגד התקיימות היסוד הנפשי והעובדתי כי צוטטו בכתב האישום שני משפטים שהוצאו מהקשרם הכללי, וכי התמליל שבחומר הראיות מצביע על סכסוך עסקי. בנוסף, עלתה טענת זוטי דברים והגנה מן הצדק. בעת הסיכומים בחרה הסנגורית שלא להעלות טענת הגנה מן הצדק בשלב הדיוני הנוכחי של ההליך.

עיקר הראיות

3. על פי עדות המתלונן, הנאשם פנה אליו לאחר שפרסם למכירה מגפי רוכבי אופנוע, ולאחר משא ומתן במסגרתו הוסכם על מכירתם תמורת 400 ₪ פגש בנאשם בחיפה, שם מסר את המגפיים לנאשם לאחר שמדד והסתובב איתם, והוריד עוד 50 ₪ מהמחיר. על פי עדותו: **"בסביבות השעה 16:00-17:00 קיבלתי טלפון בטון לא הכי נעים, דוד דיבר איתי, התחיל לדבר בשפה שאני לא רוצה להגיד אותה פה, ואמר לי שהוא רוצה את הכסף בחזרה ושאיני אשלם לו גם פיצוי על הדלק והדרך שהוא בא מכיוון המרכז לכיוון חיפה. אמרתי לו אתה מדדת, בדקת את הנעליים והן לשביעות רצונך, אני לא מתכוון להתעסק איתך, מה שסגרנו - סגרנו, וזה מה שיהיה. מאותו רגע האיומים לא פסקו, הוא לא הפסיק לאיים עלי, לא הפסיק להטריד אותי טלפונית. אני רוצה לציין שגם לפני המכירה זה היה ככה, אבל לא ראיתי את כל הנושא הזה. חשוב לי לציין שאם הוא היה מדבר יפה גם הייתי נותן לו את המגפיים מתנה. אמרתי לו שאם הוא ימשיך להטריד אותי אני אפנה למשטרה ואגיש תלונה, וזה מה שקרה בעצם - ניגשתי למשטרה, הגשתי תלונה, נתתי להם את כל ההקלטות שהוא שלח אלי ואת כל האיומים"** (עמ' 10-11 לפרוטוקול).

4. בעדותו מסר המתלונן מה היה מלל האיומים מפי הנאשם, **"שיבוא אלי, שיזיין אותי ויעשה לי והוא יודע איפה אני גר, שאני אשלם על זה ביוקר, אתה לא יודע עם מי התעסקת ועוד הרבה מילים שבאמת לא בא לי לחזור עליהן"** (עמ' 11 ש' 22-23 לפרוטוקול), וכן הסביר כי חש מאוים בשל טון הדיבור של הנאשם ומילותיו **"שהוא הולך לזיין אותי, אתה לא יודע עם מי התעסקת"** (עמ' 12 ש' 1-2 לפרוטוקול). במהלך עדות המתלונן, ולאחר שהושמעו לו, הוגשו הקלטות האיומים הנתעבים **1/ת**, תמלול **2/ת** וצילום מסך הטלפון של המתלונן **3/ת**.

5. בעת חקירתו הנגדית אישר המתלונן לסנגורית שאינו מתגורר בצור משה כפי שחשב הנאשם (לטענת הנאשם כך מסר לו המתלונן), והוטח בו כי הנאשם התקשר ואמר לו שרימה אותו ורוכסן אחד המגפיים קרוע, וכי ניתן לנאשם את הטלפון (המתלונן מסר כי הנאשם אמר לו דברים דומים בהודעתו **1/נ**). כשנשאל מדוע נבהל מדברי הנאשם אם אינו מתגורר בצור משה מסר **"היום אפשר לדעת על כל בן אדם כל דבר, איפה הוא גר"** (עמ' 16 ש' 12 לפרוטוקול). לשאלת הסנגורית השיב שאינו זוכר האם ניתק את הטלפון לנאשם, ושב וטען שאוים על ידי הנאשם, ולטענתו, אילו היה הנאשם מדבר יפה היה נותן לו את המגפיים במתנה. המתלונן אף עומת עם כך שבעת עדותו מסר מלל מאיים נוסף לזה שמסר בהודעתו **1/נ** ולפיו אמר לו הנאשם **"שיעשה לי... שאני אשלם על זה ביוקר... שהוא הולך לשנות לי את החיים מקצה לקצה והולך לפגוע בי באופן מוחלט"**. המתלונן עמד על כך שדברים אלה נאמרו לו מפי הנאשם, וטען שהדברים נאמרו לאחר שקדמו להם הרבה שיחות ואיומים (עמ' 15 לפרוטוקול). באופן דומה מסר שיתכן שהנאשם דרש ממנו פיצוי על הדרך ודלק, הגם שלא ציין זאת בתלונתו ואין כל הקלטה בה נשמע הנאשם דורש זאת. המתלונן הכחיש מכל וכל כי משמעות המלל **"אני אזיין אותך"** יכולה להיות **"גם אני אחזיר לך, אתה תפצה אותי"** לדבריו, **"אני לא יודע איפה למדת את זה, אבל זה לא הפירוש של זה"**, ועמד על כך שלא הגיש את התלונה כדי שלא יצטרך לפצות את הנאשם על המגפיים (עמ' 16 ש' 16-24 לפרוטוקול).

בקשר לדבריו בתלונה לפיהם הנאשם נראה כמו עבריין טען כי התכוון לומר שהנאשם נשמע כמו עבריין, אישר שהנאשם התקשר בערב לאחר שהגיש את התלונה ובימים אחרי ואמר **"אני אתן את המגפיים, משהו כזה"**, ואף אישר שלא מסר את האמור למשטרה, גם לא בעת שזומן למסירת עדות פעם שנייה **2/נ**. בנוסף, אישר שבידי המשטרה רק חלק מההתנהלות בינו לבין הנאשם **1/ת**, והבהיר כי איומים היו רק מצידו של הנאשם. כשנטען בפניו ששאלת הנאשם האם הוא מתגורר בצור משה היא שאלה אינפורמטיבית בלבד הציע לסנגורית לשמוע את יתר ההקלטות, ואף הכחיש שמיד מסר שאינו מסכים לקבל את המגפיים בחזרה (עמ' 19 לפרוטוקול), וכן שהוא אדם הנוטה להפריז (עמ' 20 לפרוטוקול).

6. על פי דברי הנאשם בחקירתו, **4/ת**, הוא אדם חולה וכשהוא מתעצבן הוא **"מקלל פורץ בזעם"** ולאחר

מכן נרגע, תוך שהדגיש שכשנרגע שלח למתלון הודעת התנצלות. לדבריו "אני מוכן עכשיו לבקש ממנו סליחה ללווח לו יד" (ש' 4 לת/4). הנאשם סיפר כיצד הכיר את המתלון וטען שהמתלון "עבד עליו" ומכר לו מגף תקול ולכן התרגז. כשנשאל מה אמר למתלון מסר "לא זוכר, תאמין לי לא זוכר אני איש חולה ויש לי מחלת שכחה כאשר אני מתעצבן אני מקלל וכועס" (ש' 16 לת/4). לאחר שהושמעה לו ההקלטה ת/1 אישר שזהו קולו וקולו של המתלון (ש' 23-25 לת/4) אך מסר שאינו מזהה את עצמו, הוא לא מדבר כך בדרך כלל, ואינו זוכר שאמר את הדברים למרות שהוא שומע את עצמו בהקלטה. לדבריו: "כל מה שנאמר שם זה לא אמיתי ולא התכוונתי לזה, הכל שטויות, הכל נאמר בהתקפי זעם בגלל המגפיים..." (ש' 17-18 לת/4). הנאשם אף מסר שהתנצל בפני המתלון בהודעה ששלח לו (ש' 31 לת/4).

7. בפתח עדות הנאשם בבית המשפט הוגש נ/3, סיכום מידע רפואי מקופת חולים לפיו הנאשם סובל, בין היתר, מבעיות התנהגות. בעת עדותו פירט הנאשם אודות רכישת המגפיים מהמתלון, וכי כשהגיע הביתה גילה שרוכסן המגף השמאלי תקול. לדבריו: "ממש התעצבנתי באותו רגע, התקשרתי אליו, אמרתי לו אח שלי מכרת לי מגף קרוע, יש לך בעיה לא בדקת את זה, זה בעיה שלך הוא ניתק לי את הטלפון. התעצבנתי, מודה, אני בן אדם, התעצבנתי אותו רגע קיבלתי מה זה עצבים חבל על הזמן. התקשרתי אליו אמרתי לו תגיד לי איפה אתה גר? אני אבוא אליך אתה גר בצור משה, את גם יכולה לשמוע בהקלטות שאני אמרתי צור משה, אני גם אסביר למה אני אומר את זה, כשהוא נחקר הוא אמר שהוא גר בכפר ברוך, זה כבר מראה לך שהוא שיקר אותי מלכתחילה זאת אומרת שהוא ידע מראש שהוא הולך לעבוד עליי, בן אדם שלא משקר והוא בן אדם ישר אז הוא לא ישקר לגבי המגורים שלו... אני התכוונתי ללכת ולהחזיר לו את המגפיים. או אפילו לעשות איזה שהוא מהלך להתלון עליו במשטרה אם צריך. כי הוא רימה אותי".

ועוד הוסיף: "התעצבנתי אני גם לא זוכר מה אמרתי לו, ממש אני לפעמים קצת מתעצבן אני לא זוכר אחר כך מה אני אומר וזהו, אחר כך שנרגעתי שלחתי לו הודעה שאני ממש מתנצל, בחיים לא דיברתי בצורה כזאת, הכל בסדר" (עמ' 26-27 לפרוטוקול). הנאשם שב וטען כי המתלון רימה אותו, והוא אינו זוכר שאמר חלק מהדברים שנשמעים בת/1. לטענתו, אמר למתלון שהוא רוצה לדעת היכן הוא גר ו"אני אזיין אותך" לאחר שהמתלון ניתק לו את הטלפון, וכוונתו בדבריו הייתה שילך להתלון על המתלון במשטרה "כמו שזיינת אתי, דפקת אותי אני גם אדפוק אותך ואלך למשטר (טעות סופר בפרוטוקול - ד.א.) ואתלון עליך. זהו לזה התכוונתי לא מעבר לזה" (עמ' 28 לפרוטוקול).

8. בעת חקירתו הנגדית שב וטען הנאשם שחלק מהדברים שאמר כפי שעולה מת/1 אמר תוך התקף זעם ויש דברים שאינו זוכר, אך שב ואישר שאינו חולק על כך שהדברים המיוחסים לו בת/1 ובכתב האישום נאמרו על ידו (עמ' 30 לפרוטוקול), לדבריו, נאמרו דברים נוספים שלא הוצגו בבית המשפט. יחד עם זאת, בעדותו לא טען הנאשם כי איום על ידי המתלון, הדגיש כי חסר קטע בו אחרי דבריו הוא מתנצל בפני המתלון (עמ' 32 ש' 21-22 לפרוטוקול), ושב וטען שהמתלון רימה אותו בעסקת המגפיים. גם כשנשאל פעם נוספת איזה הודעות חסרות מסר הנאשם "שהתנצלותי, שביקשתי ממנו בהתחלה עבדת עליי אחי אני רוצה להחזיר לך את המגף, איפה זה?" וכן: "היה איזה שתיים שלוש הודעות שביקשתי כמעט והתחננתי אליו אח שלי אני רוצה להחזיר לך את המגף, הוא לא ענה לי הוא ניתק לי בפרצוף, התעצבנתי, כן התעצבנתי אני מודה, בן אדם שעובד עליי מנתק לי בפרצוף לא רוצה לענות לי לא רוצה להחזיר לי את המגף התעצבנתי, כן" (עמ' 39 ש' 11-20 לפרוטוקול). הנאשם שב והכחיש שאיים בפגיעה על המתלון באומרו "אני אזיין אותך", לדבריו כוונתו הייתה שיתלון במשטרה. כשעומת עם כך שאמר למתלון "אני אגיע אליך" היתמם ושאל "איך אני אגיע אליו" ו"כל גבר שהולך מזיין בחורה הוא פוגע בה?", ומסר ששאל היכן מתגורר המתלון כדי לשלוח ניידת (עמ' 40 לפרוטוקול). הנאשם שב ומסר שכשהוא "בעצבים" הוא לא זוכר מה הוא אומר. לדבריו "אני אדם חולה אח שלי" (עמ' 41 ש' 23 לפרוטוקול).

דין והכרעה

9. סעיף 192 לחוק העונשין מגדיר את עבירת האיומים וזו לשונו: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"**. כפי שנקבע בפסיקה, בכל הנוגע ליסוד העובדתי של העבירה, יש לבחון האם מתקיים איום לפי אמת מידה אובייקטיבית, קרי, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מהישוב על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה, ולא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים מכוונים כלפיו הם הקובעים (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373 (להלן: **"ע"פ ליכטמן"**)), ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1) 408 (להלן: **"פס"ד חמדני"**)). הבחינה האם ביטוי מסוים הוא בעל תוכן מאיים, **"אינה מתבצעת בחלל ריק, כי אם על רקע מערך נסיבותי קונקרטי"**, ולצד בחינת המהות והשלטה של הנאשם על התממשות התוצאה, יש לבחון גם את ההקשר והנסיבות בהם פעל הנאשם ואמר את דבריו לשם בחינת התקיימותם של יסודות העבירה (ע"פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.2012), ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל (12.7.2010)).

ברע"פ 876/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל (17.1.2018) הובהר כי הרכיב **"שלא כדין"** בסעיף 192 לחוק העונשין מתייחס למילה **"פגיעה"** הצמודה לו. משכך, לצורך התקיימות הרכיב **"שלא כדין"** יש להוכיח קיומו של איסור נפרד ביחס להתנהגות הנאשם. עוד צוין כי **"עבירה זו מגבילה את חופש הביטוי. סיווגו של ביטוי כ"איום" מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן. על כן, ככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג איום כך יתעצמו המגבלות על חופש הביטוי של הדובר"**. יחד עם זאת, בראי האיסור הפלילי והערכים החברתיים בבסיסו נקבע כי **"יהיו ביטויים שלא יזכו להגנה או שההגנה עליהם תהיה חלשה ביותר נוכח טיבם של הביטויים מחד גיסא ומשקלם של הערכים והאינטרסים המתחרים מאידך גיסא"** (רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4)).

10. עבירת האיומים היא עבירה התנהגותית שאינה טעונה הוכחת תוצאה, אך היא נדרשת הוכחת יסוד נפשי מסוג מטרה. לעניין הוכחת הכוונה המיוחדת מסוג מטרה - יש להוכיח כי הנאשם אמר את הדברים תוך מטרה להשיג את היעד של הפחדה או הקנטה, כשדי בכך שהנאשם עצמו צפה ברמה גבוהה של הסתברות שהביטוי שנקבע כמאיים עלול להביא להפחדה או להקנטה כדי לקיים את יסוד המטרה שבעבירת האיומים מכוח הלכת הצפיות (ראו ניתוח עבירת האיומים ובפרט תחולתה של הלכת הצפיות בקשר לעבירה בע"פ (מרכז) 27347-08-10 פינקו נ' מדינת ישראל (14.2.2011) תוך הפניה לרע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (4.1.06), לפס"ד חמדני ולע"פ ליכטמן)).

11. במקרה הנדון מסקנתי מבחינת הראיות היא כי המאשימה הוכיחה את ביצוע העבירה המיוחסת לנאשם מעל לכל ספק סביר. במסגרת זאת, ועל כך אין חולק, הוכיחה המאשימה כי המלל המיוחס לנאשם נאמר על ידו למתלון, על רקע סכסוך הנוגע לרכישת מגפי רכיבה על ידו מהמתלון, וטענתו לפיה רומה על ידי המתלון אשר אף לא השיב לשיחותיו ולא אישר כי מכר לו מגף עם רוכסן תקול. מבלי להכריע בסכסוך העסקי בין השניים, וגם אם לשם הדיון התיאורטי אצא מנקודת הנחה שטענת הנאשם כי רומה על ידי המתלון נכונה - מובן שאין בכך כדי לאיין את קיומה של עבירת האיומים ככל שיסודותיה מתקיימים. במקרה דנן, לאחר שהאזנתי להקלטות, למלל מפי הנאשם ולטונציה בה נאמרו הדברים (ת/1) מסקנתי היא כי היסוד העובדתי של עבירת האיומים מתקיים במקרה זה, וכי המדובר באיום בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלון שיש בו כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מהישוב לפי אמת מידה אובייקטיבית.

עינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים ונתתי דעתי לטענות הנאשם לפיהן דיבר על מקום מגורי המתלון כי התכוון להתלון כנגדו במשטרה, וכי כוונתו במילים **"אני אזיין אותך"** נוגעת גם היא להגשת תלונה במשטרה ואין בדבריו איום - אך אינני מוצאת לאמץ את גרסתו שהיא שלהתרשמותי גרסה מיתממת, בשים לב לנסיבות ולמלל המלא מפיו **"אתה לא**

יודע על מי נפלת ועם מי התעסקת אני אגיע אליך ואזיין אותך בתחת"... "אין בעיה לך למשטרה ואני כבר **אטפל בך אל תדאג**", ולא מצאתי שיש בה להקים ספק סביר באשמתו. כאמור, יש לבחון את המלל המלא על רקע מערך הנסיבות הקונקרטי בעת הכרעה האם המדובר במלל מאיים - ולאחר ביצוע האמור, השתכנעתי מעל לכל ספק סביר שבענייננו המדובר במלל המאיים בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלונן. בנסיבות אלה, אין בכך שקיימים מקרים בהם מצא בית המשפט בנסיבותיהם שלא להרשיע נאשם בגין המילים "אני אזיין אותך" כדי לשנות ממסקנתי.

בנוסף, השתכנעתי כי דברי הנאשם אף הטילו אימה בלבו של המתלונן הלכה למעשה. ואבהיר בקשר לעדות המתלונן, גם אם קיימות תוספות מסוימות בעדותו בבית המשפט לעומת **נ/1** כפי שצינה הסנגורית, וגם אם לא סיפר במשטרה שהנאשם התנצל בפניו לאחר שמסר תלונתו ביום האירוע, עדותו של המתלונן ביחס לאימה שחש מהודעותיו של הנאשם הייתה אותנטית, ואני מוצאת לתת בה אמון. לא מצאתי כל קושי עם העובדה שהנאשם לא ידע מהי כתובת מגוריו האמיתית של המתלונן, או שיש בכך כדי לאיין את ביצוע העבירה. לאחר שמיעת העדויות ובחינת הראיות אף איני מוצאת שהמתלונן בחר להתלונן רק בשל חשש שהנאשם יתלונן נגדו כי רומה על ידו.

12. נתתי דעתי לכך שלא כל השיח בין המתלונן לנאשם נתפס על ידי המשטרה, וכי קיימות הודעות קוליות של המתלונן לנאשם שלא נבחנו, במחדל חקירתי. כידוע, קיומם של מחדלי חקירה, ואפילו חמורים, אינו מוביל בהכרח למסקנה כי קופחה הגנת הנאשם. על מנת להכריע בנפקות מחדל חקירתי ובשאלה האם קופחה הגנת הנאשם יש לבחון את מכלול הראיות. ראו: ע"פ 5019/09 **חליוה נ' מדינת ישראל** (20.8.2013), ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (24.9.2011), ע"פ 8187/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 38 (9.8.2013), ע"פ 8956/18 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, פסקאות 34-35 (3.11.2019), ע"פ 9284/17 **חורש נ' מדינת ישראל** (5.3.2020), וע"פ 9306/20 **מארון ברגות נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 (29.4.2021). במקרה הנדון ניתנה לנאשם הזדמנות בעת עדותו בבית המשפט למסור ולהשלים מה לשיטתו הוא המלל החסר, והוא לא טען בשום שלב כי אוים בעצמו על ידי המתלונן. לדבריו, המלל החסר נוגע לכך שרומה על ידי המתלונן ולכך שהתנצל בפניו. בנסיבות אלה, לא נמסר על ידי הנאשם כל פרט ביחס להודעות או לשיחות חסרות בין השניים שיש בו כדי להקים ספק סביר בביצועה של העבירה על ידו, או ללמד שהמחדל הביא לקיפוח הגנתו, כך שאין המדובר במחדל המצדיק את ביטולו של כתב האישום או שיש בו כדי להקים ספק סביר באשמתו.

13. גם היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה מתקיים בענייננו, ומסקנתי היא שהנאשם אמר את הדברים תוך כוונה להפחיד או להקניט, ולמצער מכוח הלכת הצפיות. עיינתי במסמך הרפואי שהוגש **נ/3** ממנו ניתן ללמוד שהנאשם סובל מבעיות התנהגות, אך לא די במסמך זה, שאף כלל אינו מפורט, כדי להביא לקביעה שקיים ספק בקשר לקיומו של היסוד הנפשי הנדרש להרשעה אצל הנאשם רק בשל היותו נסער בעת אמירת הדברים (ראו והבחינו בין המקרה הנדון לת"פ 49689-05-19 **מדינת ישראל נ' טויטו** (13.3.2022) ונימוקי בפסקאות 23-26 להכרעת הדין, בין היתר בקשר למצב הנפשי המוכח של הנאשם ונסיבותיו המיוחדות של אותו מקרה). במקרה הנדון המדובר בנסיבות שונות, וניתן ללמוד על כוונת המתלונן ממלל האיום עצמו והאופן בו נאמרו הדברים על ידו.

14. לבסוף, שקלתי את טענת הסנגורית להגנת זוטי דברים אך מצאתי שדינה להידחות. כידוע, לא ניתן לערוך רשימה סגורה ומפורטת של מקרים בהם תחול ההגנה, אלא יש לבחון כל מקרה על נסיבותיו, ואף בזירות רבה, בין היתר מהטעם שההגנה תרוקן מתוכן עבירות הנתפסות כקלות. הדגש הוא בשאלה האם מבחינה מהותית, מתאים לעבירה הנדונה בנסיבותיה הכלל של העדר עניין לציבור, גם מקום בו נקבע כי בוצעה בפן הטכני והפורמאלי. במקרה הנדון באופן ברור לא ניתן לקבוע כאמור, גם אם הנאשם התנצל עוד באותו הערב בו איים על המתלונן ואף הביע צער על דבריו בעת החקירה באותו היום. זאת בשים לב לאופי ומלל האיום ונסיבות ביצועו. אשר למבחנים הרלוונטיים לתחולת הסייג ראו י. קדמי בספרו **על הדין בפלילים**, חלק ראשון, 556, ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזאן** (8.12.1999) פ"ד נג(5), 747 וכן ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל** (14.07.2005). אזכיר כי

במהלך שמיעת הסיכומים הצעתי כי יעשה ניסיון לקדם אפשרות של הסדר מותנה לנאשם, אך הנאשם העדיף להמשיך בהליך שלפניי.
15. סוף דבר, על בסיס הנימוקים שלעיל, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירת איומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' תמוז תשפ"ב, 03 יולי 2022, במעמד הצדדים